

Гуидо Сгардоли

Мистѐрии от Замѐрка на страха

ЗАГАДЪЧНАТА РЪКА

Илюстрации Едуин Ремрев

Издателство „Фют“

IL GASTELLO DELLA PAURA

La mano di Thuluhc

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2014 Atlantyca S.p.A., Italy

© 2017 for this book in Bulgarian language FIUT Publishing House

Text by Guido Sgardoli

Illustrations by Edwin Rhemrev/ComicHouse.nl.

Introduction and epilogue by Pierdomenico Baccalario

Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.

Original title: La mano di Thuluhc

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia – foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

МИСТЕРИИ ОТ ЗАМЪКА НА СТРАХА

Загадъчната ръка

Текст Гуидо Сгардоли

Илюстрации Едуин Ремрев

© Издателство „Фюм“, 2017

Превод Евдокия Златарова

Редактор Екатерина Латева

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN: 978-619-199-288-1

Скъпи мои злочести юсти,

Ако някой ви е препоръчал да дойдете на тази екскурзия в Тъмната долина, трябва да знаете, че си е направил доста зловеща шега!

Доколкото помня, по тези места никой не е виждал слънчев ден – само мрачно небе, гръмотевици, виещ вятър и безкрайни поройни дъждове. Но щом, както виждам, вече сте тръгнали, не ви остава нищо друго, освен да преминете мрачното село Дългосянка, да завиете надясно веднага след гостилница „Безглавият пътник“ и ето, че в края на най-стръмната и кошмарна серия завои, която някога сте изминавали

през живота си, най-после ще стигнете до Замъка на страха.

Естествено, това не е истинското му име, но жителите на Тъмната долина го наричат така, откакто всички негови собственици измрели до един при ужасни обстоятелства.

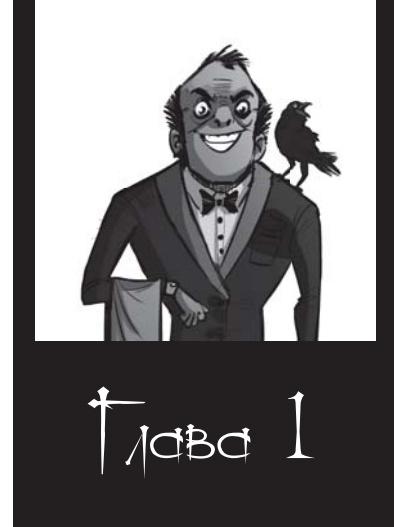
Останахме само аз – икономът Алфред, и този негодник – гарванът Пърси, който прелита мрачно между старите вещи в замъка. Те са страшно много: старинни брони, антични предмети, редки екземпляри, които биха зарадвали всеки колекционер на вехтории. Жалко само, че... Къи! Пърси, махай се! Не виждаш ли, че сега говоря?

Та казвах, че е много жалко, че не всички предмети са безобидни, дори да изглеждат такива. Особено щом се намират тук. Някои от тях излъчват тайнствени сили, други внезапно прехвърлят тежки проклетия или крият зла мощ. Препоръчвам ви да ги оставите да си седят там, където сте ги видели, защото много често се намират точно на това място поради конкретна причина...

Какво казваш, Пърси? А, ама разбира се! Пърси току-що кацна на бюрото на Руфъс Алгернън Дънуич. Точно той... да, мои изплашени приятели... точно оня Руфъс Дънуич и зловецата му къща, в която се озоваха братята Джейсън заради облога, който, за свое щастие, спечелиха. Но на каква цена!

Добре чухте, мои уплашени гости! Тук, в замъка, невинаги е добре да спечелиш, особено когато си имаш работа със страхотиш...

Голямата каменна къща в края на града винаги беше предизвиквала страх. Около нея витаеха мрачни легенди и смразяващи кръвта слухове.

Едно време там беше живял странен samotен старец на име Руфъс Алгернън Дънуич. За него се знаеше малко. Хората си шушукаха, че бил изследовател и от пътуванията си е донесъл многобройни чудновати предмети, с които можело да се прави магия.

Руфъс Алгернън Дънуич нямаше нито роднини, нито приятели, а кучетата, щом го подушеха, бързо се отдалечаваха с ръмжене и настръхнала козина. За да слушат децата, майките ги заплашваха:

– Ако не си изядеш филията, ще извикам

стария Дънуич да те вземе!

А бабите, вечер около огъня, разказваха толкова ужасни неща за тази къща, че дори и възрастните после сънуваха кошмари.

Когато най-накрая страшният старец умря, имотът беше обявен за продан, но никой не беше толкова луд да го купи, защото някои се кълняха, че неспокойният дух на Дънуич обикаля из къщата.

Годините минаваха и страхоите за къщата на Руфъс Дънуич се трупаха, предавани от уста на уста. Децата бяха очаровани от нейната загадъчност, а опасностите, които се криеха там, ги привличаха като магнит.

Всички знаеха например трагичната история на Уинет Грей, слугата в магазина на господин Блумфилд. Един ден Уинет беше занесъл щайга със зеленчуци на стария Руфъс и тъй като не го намерил, решил да влезе и да остави поръчката в кухнята. Никой не разбра какво точно се е случило, но когато младият Уинет се върнал в магазина, косите му били побелели и погледът му бил угаснал, като че ли му били изключили мозъка от контакта. Уинет Грей никога повече не проговори и прекарал остатъка от живота си, седнал в инвалидна количка, вперил неподвижен

поглед в птичките на перваза на прозореца.

Да не говорим за Оливър Стопълуайт от общинската охрана. Една нощ, когато минавал покрай къщата, той забелязал някакво движение в градината и за зла участ, му хрумнало да прескочи оградата, за да погледне какво става. На следващата сутрин го намерили угабен в близкото езеро. Шараните, които плували в него, били изяли носа му. Горкият Стопи.

Ами сестра Гертруд, монахинята, която беше решила да спаси обречената душа на ужасния старец? Бяха я видели да бяга, крещейки всички молитви, които знаела, докато зловещи мънии осветявали прозорците на къщата като котешки очи.

А като стана дума за котките, тук му е мястото да кажем, че една година всички котки от околността изчезнали. Говореше се, че старият Руфъс е виновен, че ги трови и ги използва за дяволските си ритуали. Но нищо не беше доказано.

С една дума, къщата обещаваха ужасни неща на този, който беше достатъчно смел (или луд) да я предизвика.

А никой в градчето не беше толкова смел, колкото братята Бари и Линдън Джейсън.